

„Přišel Jan Křtitel, nejedl chléb a nepil víno – a říkáte: ‚Je posedlý!‘ Přišel Syn člověka, jí a pije – a říkáte: ‚Hle, milovník hodů a pitek, přítel celníků a hříšníků!‘“

Ať už se nám Bůh ukazuje jakkoliv – většina lidí se chová odmítavě nebo zůstává lhostejná. To se podle toho, co vidíme kolem sebe, až do dneška nezměnilo. Jak bychom asi na Ježíšově místě reagovali my? „Lidé mě odmítají, proto se vrátím ke svému Otci v nebi.“ U Ježíše to ale bylo jinak – on zůstal a udělal něco mimořádného:

2. On dělá vždy to, co nás učil, abychom dělali

Jiný takový koncept neznáme. Žádný zakladatel náboženství nespůlnil to, co učil ostatní. Ani věřící v Krista nedokážou dodržovat vždy to, k čemu je vede evangelium. V tomto ohledu je Ježíš jedinečný!

V listu Římanům 12,15 čteme: „**Radujte se s radujícími, plačte s plačícími.**“ I to Ježíš dělal: Na svatbě v Káni slavil se svatebními hosty. Když ale zemřel Lazar a on viděl, jak Marta a židé kolem plakali, plakal s nimi i Ježíš (Jan 11,33).

Bible učí, že nemáme hřešit. Přesto jsme se toho všichni dopustili: „**Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není** (1. list Janův 1,8). Ať už od nás Bible vyžaduje cokoliv, Ježíš to splnil ve všech bodech. On nikdy nezhřešil. Ježíš „**zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu**“ (Židům 4,15).

Petr se u Matouše 18,21 Pána Ježíše zeptal: „**Kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až**

sedmkrát?“ Na to mu Ježíš odpovídá: „**Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát**“ (Matouš 18,22). Tím Ježíš nechtěl jen říct: 490krát, nýbrž vždycky! Tento Ježíšův výrok nám dodává odvahu. Když Ježíš od nás žádá, abychom vždycky odpustili, pak se můžeme pevně spolehnout na to – když se sami k němu obrátíme nebo když jsme se vydali na cestu za ním – že bude právě tak i on jednat s námi.

3. Bůh dává cele sám sebe

Bůh šel ještě o krok dál, aby se dotkl nevěřících srdcí svého stvoření. Ježíš, Boží syn, šel dobrovolně na kříž, a to bez jakékoli podmínky vůči člověku. Učinil to pouze z lásky a milosti, aby své stvoření zachránil před věčnou záhubou. Na kříži Ježíš vytrpěl onen trest, který bychom si za své hříchy zasloužili sami. Jan Roß o tom Božím ponížení na kříži velice výstižně napsal:

„**Obraz umírajícího nebo již mrtvého lidského těla přibitého na kříži je absolutním protikladem moci, síly a dokonalosti. Kontrast k naší běžné představě o božství nemůže být křiklavější a drsnější... Bůh, který se narodil ve chlévě a zemřel na kříži, který se hlouběji, než všichni ostatní vložil do všeho toho zdejšího a pozemského, je tak paradoxně v minimálním nebezpečí, aby se stal vyzdvihovaným kultovním symbolem svých ctitelů. Na něco takového by nikdo nepřišel ani by to nevymyslel.**“

Tak jako otec napomíná dítě, aby si nehrálo s ohněm, tak Bůh neustále napomíná lidi, aby opustili cestu věčného zahynutí. Zázrak Boží lásky – tak jak ji vidíme skrze Ježíše – by vlastně měl každé zkamenělé lidské srdce obměkčit a přivést nás k tomu, abychom ten dar nebe přijali. Pro tento dalekosáhlé bezbožný svět trvale platí laskavé Boží pozvání: „**Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen!**“ (Skutky apoštolů 16,31).

Přírodní zákony a Boží láska

Z fyziky víme, že přírodní zákony musí být formulovány jako vyvratitelné. A musí pak odolat při každé zkoušce. Bezpodmínečně platné jsou jen tehdy, když v tvrdém testu skutečnosti vydrží zkoušku ohněm.

Boží slovo bylo formulováno stejným způsobem a musí se nechat prověřit skutečností. Analogicky k přírodním zákonům fyziky má i Boží láska povahu přírodního zákona. O Boží lásce nacházíme v Písni písní 8,6 toto prorocké slovo:

„**Vždyť silná jako smrt je láska, neúprosná jako hrob je žárlivost lásky. Žár její – žár ohně, plamen Hospodinův.**“

Toto tvrzení je formulováno jako vyvratitelné. V principu může být rozporováno. **Nejtvrdším testem** tohoto zákona o Boží lásce byl **Ježíšův kříž**.

Ježíšův život byl trvalým projevem této lásky. On nikdy nejednal egoisticky. Vše, co dělal, se dělo v nesobecké lásce k lidem. Šla tato láska tak daleko, že se nezastavila ani ve chvíli smrti? Pokušení na kříži bylo tak veliké, že mohlo tvrzení o bezpodmínečné lásce vyvrátit. **První útok** byl veden skrze členy židovské rady:

„**Členové rady se mu vysmívali a říkali: Jiné zachránil, ať zachráni sám sebe, je-li Mesiáš, ten vyvolený Boží!**“ (Lukáš 23,35).

Byl to pokus, jak Boží lásku zpochybnit. Pokud by Ježíš sestoupil z kříže, bylo by výše uvedené tvrzení vyvráceno. Krátce na to došlo k **druhému útoku**, jak Boží lásku, která je silná jako smrt, zpochybnit:

„**Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!**“ (Lukáš 34,39).

Také **třetí zkouška**: „**Kolemjdoucí ho uráželi... ať sestoupí z kříže, ten Mesiáš, král izraelský**“ (Marek 15,29+32) Boží lásku nevyvrátila! Ježíš by mohl z kříže sestoupit, on to ale neudělal. Boží láska se skutečně prokazuje jako silnější než smrt! Jen tím, že Ježíš na kříži zůstal, můžeme být skrze jeho prolitou krev zachráněni (1. list Petřův 1,18-19).

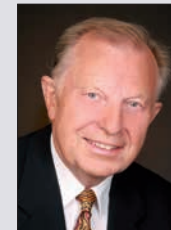
Důkazy Boha a spasení

Tím, že přijmeme důkaz o Bohu, uděláme důležitý krok. Po něm ale musí následovat krok další – zachraňující víra. Když jsme pochopili, že je zde všemohoucí a vševědoucí Bůh, který se k nám ve své nezměrné lásce sklonil skrze Pána Ježíše, můžeme ho z celého srdce přijmout. Ježíš, Boží syn, chce být naším přítelem, zachráněním a Pánem. Přijměte ho ještě dnes, neboť on stojí před Vámi a zve Vás: „**Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu**“ (Zjevení Janovo 3,20).

Ježíš jistotně slíbil, že přijme každého, kdo se vydá na cestu za ním: „**Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven**“ (Jan 6,37).

Jak to můžete udělat zcela prakticky, vysvětlují podrobně v textu „**Jaká je cesta k zachraňující víře**“ na adrese <https://wernergitt.de/jaka>.

Ředitel a profesor v. v.
Dr.-Ing. Werner Gitt

Werner Gitt

Důkaz Boha láskou

Název originálu: Der Gottesbeweis durch die Liebe
Webová stránka autora: www.wernergitt.de
překlad z němčiny: Josef Potoček, Vladimír Kšíkal

Photo credits: front page: © satou y1 - stock.adobe.com; © skyfoto - stock.adobe.com; page 2: © wlpunt - istockphoto.com; page 3: © ipopba - istockphoto.com; page 5: © rclassenlayouts - istockphoto.com; page 7: © BillionPhotos.com - stock.adobe.com; page 9: © PhotographerOlympus - istockphoto.com

Vydavatel: Bruderhand-Medien, Am Hofe 2, 29342 Wienhausen, Germany
E-Mail: info@bruderhand.de; Homepage: bruderhand.de

Důkaz Boha láskou

Už od antiky se lidé snažili „dokázat“ Boha, jako např. důkazem kosmologickým, ontologickým nebo teleologickým. Krátký slovní obrat *důkaz Boha*¹ může být zavádějící v tom smyslu, jako by bylo možné, že Bůh v celé své podstatě je dokazatelný. To není možné už proto, že Boží myšlenky a cesty dalece přesahují všechno, co vymyslíme my lidé (Izajáš 55,8-9). Při každém důkazu je tak třeba zohlednit, na kterou Boží vlastnost se vztahuje. Dále je důležité, rozlišovat mezi tvrdými a měkkými důkazy. Tvrdé důkazy jsou založeny na přírodních zákonech a nedají se proto vyvrátit. Pomocí přírodních zákonů informace se dají některé Boží vlastnosti (např. jeho existence, jeho vševědoucnost a jeho věčná podstata) dokázat tvrdým způsobem².

Zvláštní formou důkazu Boha je **prorocko-matematický důkaz**³. Při něm se vychází ze splněných proroctví Bible, takže tento důkaz zřetelně přesahuje přírodovědecké závěry. Potvrzuje, že Bible je kniha pravdy a tím i Boha Bible jako **jediného**, který existuje.

Jen malý procentuální podíl německého obyvatelstva může dosvědčit, že svobodným rozhodnutím přijali Ježíše Krista jako zachránce k věčnému životu. Někdejší spolkový kancléř *Willy Brandt* (1913-1992) se několik dní před svou smrtí vyjádřil: „Nevím, zda Bůh existuje. To mi není jasné.“

¹ wernergitt.de/Gottesbeweise

² W. Gitt: *Information – Der Schlüssel zum Leben*, CLV Bielefeld, 7. Auflage 2020, S. 266-279 und S. 472-476; Download: wernergitt.de/information

³ Ebd., S. 301-314

Tváří v tvář takovému stavu věci získávají v dnešní době důkazy Boha zcela nový význam. Výše uvedené důkazy Boha jsou matematicko-přírodovědecké povahy. A tak vzniká otázka: Je tady snad nějaký důkaz Boha, který by mohl zasáhnout srdce **každého** člověka?

Láska je tou největší skutečností, a to je ten fenomén, na který je citlivé každé lidské srdce – ať už je to obyvatel pralesa, který o nějaké vědě nikdy neslyšel, anebo nositel Nobelovy ceny, který se snaží prozkoumat samotné základy hmoty.

Přichází v úvahu, aby se Bůh *zjevil ve své lásce* a aby tím všem lidem – a to také Vám, milá čtenářko a milý čtenáři – **poskytl všeobecný důkaz o své existenci a o své povaze**? Právě to Bůh udělal, a to si v následujícím textu ukážeme.

Jak si člověk 21. století představuje Boha?

Novinář *Jan Roß* popisuje ve své knize⁴, jak si asi člověk našich dní, bez biblického zjevení, představuje Boha:

„Pravděpodobně jako kosmického hrdinu z nadpřirozené a nadlidské oblasti – jako kosmického supermana, batmana nebi spidermana – silného a nezničitelného, jako atleta a šerifa, strážce řádu a pořádku v celém vesmíru.“

Jako lidé stojíme před problémem: Jak máme věřit v nějakého Boha, kterého jsme nikdy neviděli a jehož vlastnosti jsou pro nás lidi nepochopitelné?

⁴ Jan Roß: *Die Verteidigung des Menschen – Warum Gott gebraucht wird*, Rowohlt Berlin, 2012, S. 93

Co nám o Bohu říká stvoření?

V listu Římanům 1,20 máme vysvětlení, že „jeho [Boží] věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze od stvoření světa vidět“. To je zřetelné sdělení ohledně původce všech věcí, o něm samotném nám ale stvoření žádný jednoznačný obraz neposkytuje. Ve stvoření spatřujeme nezměrně mnoho inteligence a geniality v konceptech všech organismů, vidíme tam ale i mnoho jiného: krása je doprovázena ošklivostí, dobro zlem, světlo temnotou, mírnost násilím a láska nenávistí.

Mnoho pohanských národů a rovněž evoluční teoretikové, kteří neznají Boží slovo, došli pozorováním přírody k závěru, že Bůh – pokud vůbec nějaký je – musí být zlým Bohem. Skutečnost, že v přírodě silnější bytosti bestiálně zabíjejí slabé, aby přežili, je pro ně rozhodujícím argumentem. Zdá se také, že toto tvrzení podporuje náklonnost člověka jak k dobrému, tak i ke zlému.

Lidé, kteří neznají Bibli, nevědí nic **o pádu do hříchu**, který strhl původně velmi dobré stvoření do víru pádu a změnil tak jak povahu lidí, tak i způsoby chování ve světě zvířat. Protože nevědí nic o pádu do hříchu, docházejí lidé automaticky k závěru, že také v Božím srdci musí přebývat dobro a zlo. Na tento – z perspektivy Bible – zkrslý obraz o Bohu a o stvoření navazují pravděpodobně i mnohé pohanské tradice, při kterých byli obětováni lidé⁵.

Jaký je ale Bůh Bible?

Všechny naše lidské úvahy, jaký by Bůh asi mohl být, směřují do prázdna. Nepředstavitelná rozmanitost představ o bozích v náboženstvích různých národů a rovněž tak všechna filozofická pojednání to dostatečně dokládají. Proto se nám Bůh představuje sám. Ačkoliv říká:

„Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje“ (Iz 55,8)

sděluje pak pro nás všechny srozumitelně určité vlastnosti, které se nedají odvodit ze stvoření:

⁵ <https://de.wikipedia.org/wiki/Menschenopfer>

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16).

„Má spása bude tu věčně, má spravedlnost neztrskotá“ (Izajáš 51,6).

„Jeho milosrdenství je věčné“ (Žalm 100,5).

„Ty sám jsi Bůh, tvá slova jsou pravda“ (2. Samuelova 7,28).

„Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi, tvoje věrnost se dotýká mraků“ (Žalm 36,6).

„Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství“ (Jeremiáš 31,3).

„Bůh... je Bohem pokoje“ (1. list Korintským 14,33).

„Pochválen buď Bůh... Otec milosrdenství“ (2. list Korintským 1,3).

Kdo by jen mohl o sobě tvrdit, že o něm platí být jen jediná z těchto vlastností? I ta **láska**, která se rozhoří v srdcích mnoha lidí, často už po krátké době vyhasne jako když shoří stoh slámy. Věčnou **dobrotu** a **věrnost**, které se dotýkají nebe, nacházíme u lidí jen v pohádkových příbězích. **Pokoj** se ukazuje jen jako fata morgana v poušti válečnického světa. **O moudrosti** je lépe zcela pomlčet – jak by jinak mohli i nositelé Nobelovy ceny propagovat ideu, která zcela vážně tvrdí, že nepředstavitelná složitost života je jen výsledkem nahodilé hry s hmotou?

Pro Boží lásku existuje zvláštní slovo, agapé, které znamená, že je bezpodmínečná, dobrotivá, spravedlivá, milosrdná, laskavá, nejedná nečestně, nezávidí, raduje se z pravdy, je věčná. Rozdíl mezi lidskou a Boží láskou se dá definovat takto: **„Lidská láska miluje druhého, neboť je takový, jaký je. Ale Boží láska miluje druhého bez ohledu na to, jaký je.“**

Odkud pochází láska?

Pokud láska není fenomén, který bychom mohli přisoudit člověku, odkud se tedy bere? To nedokáže vysvětlit žádný vědec. Ti, kteří si myslí, že se svět a všechno živé vyvinulo evolucí, musí být důslední a předpokládat, že se v průběhu evoluce vyvinula i láska. Tím by láska byla jen výsledkem svévolné hry částic hmoty.

Právě tak jako buněčná informace v DNA nemůže vzniknout ve hmotě sama od sebe, nýbrž vyžaduje nějakého duchovního původce, tak i láska potřebuje zdroj, ve kterém má svůj původ. Zůstává jen jediná alternativa: Je výtvořem nějakého moudrého stvořitele. A tento původce nám říká, že zdrojem lásky je on sám a že ona vystihuje jeho povahu: **„Bůh je láska“** (1. list Janův 4,16).

Jak se Bůh zjevil?

1. Bůh sám přichází k nám

V žádném náboženství se nikdy nestalo, že by některý z jeho bohů přišel k nám lidem. To udělal jedině Bůh Bible – on sám opustil své nebeské království a přišel mezi nás v podobě člověka:

„Ačkoli sdílel (Ježíš) Boží podstatu, na své rovnosti s ním nesetřval. Místo toho se vzdal sám sebe: přijal podstatu služebníka, vzal na sebe lidskou podobu. Ocitl se v těle jako člověk“ (Filipským 2,6-7; Bible 21).

V Ježíši, Božím synu, k nám přišel Bůh sám. Ve své moci nad přírodními silami, nad každou nemocí, a dokonce i nad smrtí se jednoznačným a jedinečným způsobem prokázal jako Bůh. Pomohl každému, kdo k němu přišel. Kdo přišel v nouzi hříchu, tomu odpustil. Když k němu volal slepý, vrátil mu zrak. Pokud měl někdo z lékařského pohledu nevyléčitelnou nemoc, tak ho přesto uzdravil. Jakkoli se nám to zdá nepochopitelné, i přes tyto skutečnosti ho lidé odmítli. Podle Lukáše 19,14b lidé řekli: **„Nechceme tohoto člověka za krále!“**

U Lukáše 7,33-34 si Ježíš sám posteskl, jak lhostejně a odmítavě se k němu lidé chovali:

